Temps Ordinari - Vint-i-vuitè diumenge

Per Administrador el dg., 11/10/2009 - 09:00

Sv 7,7-11
He 4,12-13
Mc 10,17-30

"LA BOSSA O LA VIDA"I no es tracta de cap atracament. Simplement és una proposta que fa Jesús a un jove que va venir "corrent", inquiet, delerós de saber què havia de fer en la seva vida. Un evangeli, aquest de Marc, que sempre ha aixecat grans controvèrsies i inquietuds. Com passa sempre que entra en escena la riquesa.Abans que res, abans de seguir comentant aquesta pàgina, voldríem tenir el nostre més sincer **respecte** per a totes aquelles persones a les quals, avui més que mai, el tema dels diners, del treball, de l' anar al supermercat és gairebé un tema d'urgència vital, de subsistència, de poder seguir fruint el més elemental per a sobreviure, per viure amb dignitat.**1. Una bona persona i un deixeble frustrat** Així ens ho fa pensar **la síntesi del diàleg** que manté aquell jove amb Jesús, el qual ha qualificat de *"Mestre Bo".* La seva vida té la bondat natural d'una persona fidel als preceptes de la Llei. Però com que la Llei no és la plenitud del cor humà, ell segueix insistint en un "**més qualificatiu**" que l'ompli de sentit. Potser esperava que Jesús li digués que anés més al Temple, que fes més bones obres, que oferís més sacrificis i holocaustos. Però Jesús, a més de mirar-se'l amb ulls d'amistat, amb somnis de seguiment incondicional, li posa el dit en el voraviu de la llibertat, de la seva capacitat de discernir on es troba la veritable saviesa, com ens han descrit les altres lectures. I no, ensopega en la pedra en què el món, la societat, les persones individuals i els cors de tants homes i dones ensopeguem: l'esclavitud a la qual ens sotmet la riquesa Moltes vegades, veient la iconografia d'aquesta escena de l' Evangeli hem pensat en tants i tants joves, nois i noies, que ha construït la seva vida des de la perspectiva que dóna una cursa insaciable d'estímuls, de "*fortes sensacions*", del "cremar" la vida, del "*carpe diem*" que deien els pagans. I res, allò no emplena la vida, no satisfà les més profundes inquietuds de l'esperit humà. No hi brúixola de control, ni fre, ni orientació: *"a viure la vida, que són quatre dies..."* Sortosament per a la persona humana, ens sentim com ossos fora de lloc. I no recuperem la serenitat fins que algú, o algun fet providencial en la vida, ens fa recuperar la capacitat crítica per veure-hi clar. **Al jove de l' Evangeli, aquest algú s'escriu en majúscules**. I, encara que no ho sabem, no sé si li va saber més greu comprovar la seva incapacitat per alliberar-se de la riquesa o el rostre de Jesús, que el va seguir fins que desaparegué de la seva visió... **En tot cas, una frustració ! 2. Què tindran les riqueses?**Hi ha fragments molt durs a l' Evangeli contra els rics. Recordem les benaurances, tal com Lluc les narra. Però aquests retrets són més de llàstima que d'indignació. **La veritable indignació de Jesús és contra la riquesa**, que és el déu més pagà de tots, el que és capaç de causar estralls en el cor dels homes i les dones, d'aquells temps i dels d'ara*. I creiem que la raó fonamental per explicar aquesta indignació és pel seu cabal de destrucció.* Comença per destruir aquell o aquella que la posseeix i l' ambiciona, com un càncer que fa metàstasi per tots els racons del nostre organisme espiritual: la sensibilitat ètica, la capacitat per **"sentir amb l'altre"**, per veure la seva situació, per escoltar els seus crits d'angoixa vital. Com diu **el salm 135**, parlant dels ídols: *"Tenen ulls i no hi veuen; tenen orelles i no hi senten; tenen boca i no parlen"*. I acaba amb aquesta sentència: ***"Així són els qui posen en ells la seva confiança"***, els idòlatres, els esclaus de la riquesa.**Una riquesa amb justícia és solidaritat**; però sense la justícia es converteix en un insult per a la immensa majoria d'homes i dones que passen fam. **Una riquesa amb sensibilitat fraternal, és un bé que s'escampa i arriba als altres.** Però sense aquesta sensibilitat, és un búnker que ens aïlla de la realitat dolorosa que viu el món. Per això, Jesús, conscient d'aquesta càrrega de perillositat que tenen les riqueses, dedica després el seu ensenyament a avisar-nos. En realitat ens ofereix una alternativa: "**o la bossa o la vida**". O les riqueses tiràniques o la vida en llibertat. Deia **Rabindranat Tagore** que si recobrim les ales d'un ocell amb làmines d'or, ja no aixecarà més el vol. L' hem privat de la immensa riquesa de viure en plenitud. Exactament això era el que esperava el "Mestre Bo " d'aquell bon jan.